

jeg selv inklusive — paa ingen Maade tænker paa at lægge den højtærede Finansminister nogen Sten i Vejen, endsige, at drive nogen Partipolitik allermindst i disse Spørgsmaal, som en hel Del af os er tilbøjelig til at betragte som Eksistensspørgsmaal. Vi ville tværtimod gerne være hans loyale Medarbejdere for at genrejse vore Finanser, men Medarbejdere, som ikke kende Arbejdets Maal, ere efter min Mening ikke Medarbejdere, men Haandlangere, til hvem man siger: Nu kan du gøre det Stykke Arbejde, og naar du har gjort det, skal jeg imidlertid se at finde et andet Stykke Arbejde, som du saa kan gøre færdigt. Jeg synes, at det ikke er nogen værdig Stilling for Rigsdagen og Landstinget, man tiltænker os, vi ere dog en Del af Lovgivningsmagten, naar Talen er om et Komplex af Skatte- love, der til sidst skulle udgøre et Hele, og som skulle tage Hensyn til, om jeg maa udtrykke det saaledes, den hele Befolkning, saaledes at der bliver nogen Lige- vægt i dens forskellige Dele.

Det er i og for sig et stærkt Forlangende af den højtærede Regering, at vi nu for fjerde Gang skulle stemme for en Finanslov, der viser et stort Underskud. Vi have nu i de 4 Aar, som jeg sagde før, tilsammen over 100 Mill. Kr. i virkelig Underskud paa vore Finanslove; saa synes vi, at det maa være paa høje Tid for den højtærede Finansminister at oplyse Befolkningen ganske hensynsløst, *ganske hensynsløst*, om, hvordan Stillingen er, og saa resolut forelægge Forslag, som sigte til i kortest mulig Tid at tilvejebringe en gennemgribende Bedring i vore Finanser. At det, som vi hidtil have set, ikke gør det, er jo indrømmet af Ministeren selv. At der muligvis bliver drevet Agitation mod den højtærede Minister og den højtærede Regering, naar de fremsætte saadanne Skatteforslag, ja, det skal jeg slet ikke bestride, men den højtærede Regering maa ogsaa være sikker paa, at der vil blive drevet Agitation, hvis den ikke fremsætter dem. Den højtærede Regering kan gøre, hvad den vil; Agitationen vil den ikke blive fri for. Jeg ser, at den højtærede Konseilspræsident og den højtærede Finansminister smile og nikke, og slutter deraf, at de ere enige med mig deri, men jeg tror, at der er saa mange Maader at imødegaa denne Agitation paa, at de Herrer ikke skulle være bange for den. Naar vi skrive op, hvad der i de sidste 10 Aar er givet ud her i Landet for at lette Skatterne og Afgifterne for den store Del af Befolkningen

og i mangfoldige andre Henseender, til store Byggeforetagender og Jernbaneforetagender og til den sociale Lovgivning o. s. v., kort sagt til en hel Mængde og mange særdeles gode Foranstaltninger — der kun have haft den Mangel, at vi ikke have haft Raad til dem —, og naar man saa vil tage det med i Agitationen, hvad jeg mener er ganske nærliggende, saa vil Befolkningen nok se, hvor overordentligt meget der er brugt til disse Reforme, som hele Befolkningen gerne ønsker, og hvor overordentligt lidt der er brugt til de Reforme, som desværre et Mindretal af Befolkningen ikke har ønsket skulde finde Sted. Jeg er ikke bange for den Agitation, men sikkert er det, at enten man, i alt Fald i Omrids, forelægger en saadan Skattereform eller ikke, vil den højtærede Finansminister, som selv betegner sig som staaende paa en Uriaspost, ikke undgaa Agitation. Jeg opfordrer derfor indstændig den højtærede Finansminister til, saa vidt det er ham muligt, i Dag at give os saadanne Oplysninger, som ville sætte os i Stand til med større Glæde og med større Iver at beskæftige os med de Lovforslag, som vi forudse i en nær Fremtid ville lægge Beslag paa dette Tings Opmærksomhed.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne tillade mig at genkalde for ærede Medlemmer og for den højtærede Finansminister, hvad jeg efter mit Partis enstemmige Beslutning blev anmodet om at udtale den 28. Oktober i Fjor, da vi forhandlede om Fornyelsen af det midlertidige Statslaan af 1909. Jeg udtalte da — det er saa kort, at den højtærede Formand ganske sikkert ikke vil have noget imod, at jeg gengiver det —: „Mine Meningsfæller og jeg ville betragte det som noget særdeles betænkeligt, om vi skulde se denne Rigdagssamling sluttet uden noget Udtryk fra Regeringens Side for en alvorlig Bestræbelse for at tilvejebringe et bedre Budget til næste Aar. Hvis det skulde blive Tilfældet, tror jeg, at den højtærede Regering selv vil komme til at fortryde det. Det forekommer os, at Regeringen hurtigst muligt maa angive den Vej, som man vil betrede, thi vi ville ikke kunne hævde den Stilling, som det hidtil altid er lykkedes os at hævde — nemlig at høre til de Førsterangs Stater med Hensyn til Spørgsmaalet om Soliditet, — naar vi Aar ud og Aar ind møde med et betydeligt Underskud“. Det var Landstingets Højres Stilling for 5 Maaneder siden, og jeg maa tilføje, at den er i Dag uforandret den